



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 561/2016-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti GIBALEX, s. r. o., Slovenskej armády 48, Nemšová, zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Mojžišom, Advokátska kancelária Mojžiš a Partneri, s. r. o., Sasinkova 10, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžf 9/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 13 S 231/2013 z 19. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti GIBALEX, s. r. o., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti GIBALEX, s. r. o. (ďalej len

„sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 1. júla 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžf 9/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 S 231/2013 z 19. novembra 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu a krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala správnu žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodnutia správcu dane (Daňového úradu Trenčín z 12. júla 2013), ktorým jej vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za príslušné zdaňovacie obdobie a neuznal jej právo odpočítať si DPH v celkovej sume 140 450,40 Sk. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky následne rozhodnutie správcu dane potvrdilo.

3. Krajský súd jej žalobu napadnutým rozhodnutím zamietol, pretože námietky sťažovateľky považoval za neopodstatnené a takisto bolo následne odmietnuté aj jej odvolanie napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu.

4. Sťažovateľka, poukazujúc na príslušnú judikatúru najvyššieho súdu, ale aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavného súdu a konkrétne rozsudky Súdneho dvora Európskej únie, tvrdí, že uvedené súdy nedostatočne zistili skutkový stav veci a rozhodli opačne ako v iných jej prípadoch a v obdobných veciach, čím došlo *„k porušeniu princípu rovnosti na spravodlivý proces ako i princípu právnej istoty“*, a taktiež svoje rozhodnutia ani riadne neodôvodnili.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že postupom a napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu a krajského súdu boli porušené jej označené práva (pozri bod 1) podľa ústavy, listiny a dohovoru. Okrem toho sa domáha zrušenia predmetných rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu a úhrady trov konania.

6. Ústavný súd zistil, že sťažovateľka spolu so sťažnosťou nedoručila napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu a krajského súdu, ktoré neboli ústavnému súdu doručené ani do času jeho rozhodovania.

7. Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval aj samotnú sťažnosť podanú ústavnému súdu, s návrhom nedoručila aj napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu a krajského súdu, proti ktorým sťažnosť smeruje, a to ani v období po doručení sťažnosti ústavnému súdu (sťažovateľka doručila len štyri rôzne rozhodnutia najvyššieho súdu v iných jej veciach, na ktoré poukázala v odôvodnení sťažnosti, pozn.). Nedoručenie rozhodnutia orgánu verejnej moci, v danom prípade napadnutých rozhodnutí, proti ktorým ústavná sťažnosť smeruje, je nesplnením explicitne ustanovenej podmienky konania v zmysle § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde

11. V súvislosti s uvedeným nedostatkom (bod 10) ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

12. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje taký nedostatok náležitosti predpísanej zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len

procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2016